

ята от твоя баща, а сега искаш и ние да го наследим.

Старецът не очаквал тези думи от сина си, обърнал се и към двамата и им рекъл:

- Добре, още по-хубаво. Щом имате други по-добри занаяти..., поне ми ги кажете.

Но синовете му отговорили:

- Ще видим, има време. Засега ще тръгнем на път и ще си търсим късмета.

Най-малкият брат се обърнал към баща си и казал:

- Татко, аз все още не съм готов да тръгна с моите братя. Затова аз го обяг ще събирам върбови вейки, а след обяг ще се опитам да се науча на твоя занаят.

На стария ром му се стоплило сърцето и отговорил на сина си:

- Сине, добре си намислил. Занаят като имаш, гладен няма да останеш.

На другия ден двамата братя станали и тръгнали да си търсят късмета, и да научат друг занаят. А малкият брат отново отишъл да събира върбови вейки, върнал се на обяг, седнал до стария си баща, гледал и се мъчел да схване плетенето на кошниците. Минало се време, младият ром научил занаята. Така гладни с баща си не оставали.

През това време двамата по-големи братя минавали от село на село, спирали тук-там, чудели

се как да си намерят работа, но освен за ратаи, за нищо и никъде не ги искали. Минала цяла година, но те не научили никакъв занаят. Накрая решили да се върнат в родното си село. През това време старият ром се поминал и малкият син останал сам.

Един следобед, изморен, малкият брат решил да си почине малко. Излезнал на двора и точно тогава пристигнали двамата му братя. Като ги видял, той много се зарадвал, спуснал се да ги прегърне, а те му рекли:

- Какво толкова се преструваш, че ни се радваш? На теб ти е хубаво тук, а ние се чудим как да си намерим прехраната... Къде е баща ни да му кажем, че искаме да научим занаята му?

Младият ром отчаяно им отговорил:

- Нашият баща преди месеци почина, а вие дори не знаете. Сега сте се сетили да научите занаята. Той какво ни каза когато ни събра? Че без занаят сме за никъде!

Гледали, гледали двамата братя и горчиво заплакали.

Така се оказало, че най-малкият ром бил най-умен от тримата братя. Те му се помолчили поне да му събират върбови вейки, та да не останат гладни.

Който старо не почита, там за ум недей пита.

